

HÀNG ĐÀ LẠT... CÓ GAI!

Trước khi vào Võ B, tôi đã nhủ u lớn đ n thăm Đà Lạt, rồi sau khi t t nghỉ p, ra tr ng, đi đánh gi c kh p m i mi n đ t n c, t cao nguyên xu ng đ ng b ng, t B n H i đ n Cà Mau, nh ng ch a n i nào tôi th y d ch u d th ng nh Đà Lạt, vì th n u đ c ch n m t n i nào đó trên quê h ng đ làm vi c và đ ng già thì tôi không c n suy nghĩ, tr i ngay: Đà Lạt.

Đà Lạt th i ti t d u mát quanh năm, có thác Cam Ly, thác Prenn, có h Xuân H ng, h Than Th và nh t là có “Su i Vàng” n a, n i mà ai cũng mong đ n thăm sau khi... Ng i Đà Lạt thì i ch s hi n hòa vì là n i quy t các quân tr ng hi n d ch, nh ng chàng SVSQ làm thành ph thêm đ p, khi n má các em thêm h ng. Đà Lạt có tr ng n trung h c Bùi Th Xuân n i ti ng v i Hoa đ p. Hoa Đà Lạt muôn màu muôn s c nh ng tôi yêu nh t là H ng. H ng là lý do khi n tôi mu n ch n Đà Lạt làm n i đ ng chân, tìm t m sau khi “tr v trên đôi n ng g”.

Nhưng đó là Đà Lạt trước 30/4/1975, sau ngày mất nước thì thác Cam Ly cũng cạn khô, hồ lên nhưng rừng đá đen sừng sùi nằm chung cùng chết phôi! Hoa hồng cũng bị nhuốm đốm và nhợt là sân Cù thì... không còn nữa, buồn như cù. Sân Cù là một rừng dẻi còi mọc xanh mướt, dẻi còi thoải thoải, nằm sát bờ hồ Xuân Hương, nơi hò hẹn lý tưởng của những đôi trẻ yêu nhau, dẫu nhau leo dẻi, ngói dẻi vai dẻi đi gỏi thông già, nhìn xuống một nước hồ trong xanh soi bóng, soi hình mình trong một em thì thắm tính chuyện tiếp tục lại. Vậy mà nay chúng bao vây, che kín sân Cù, cấm người dân lại vắng độn gọn, vì đó là sân “gâu gâu” (golf).

Chúng che kín sân Cù để cản bước “cướp cao” trung quốc cùng bọn đười đười trí chúi trò... ban hành. Người dân Việt hời nhau ban hành là gì thì không ai biết, chỉ những chuyên viên kinh tế xuất sắc “cô dâu” sang xã Đoài, xã Hàn thì tìm kiếm cớ: “ban hành, hủu hủu, hủu sủc hủu”!

Đà Lạt của tôi đã chết rồi, những bình thường tìm một nơi yên tĩnh để nghỉ ngơi cũng không được! Thôi đành tìm vài dĩ vắng, sống vài kẻ niềm thú trai trẻ, sống vài Đà Lạt thập niên 1960-1970 để nhớ và yêu thường.

Hè 1957, ông già tôi cho tôi đi “nghỉ mát” Đà Lạt. Gia đình tôi cũng khá gì gì mà phung phí tiền bạc, nhưng tôi bị đi nghỉ mát chỉ vì có chức vụ trên đó và lý do chính vẫn là bị tôi mua tách ra khỏi đám bạn yêu... quái, cái đám bạn tôi ngày nào cũng đi sông Khánh Hội, leo lên tàu, bắt-lông-nhông xuống sông, tuốt cái quần nylon, nhưng chóng thì chày thối nào cũng có ngày chết vì nước.

Nhưng ngày đầu tiên ở Đà Lạt sao mà buồn thối! Do chết thối của ông già, bà chết tôi kẻ luột thối em hời kẻ, không được xuống phôi một mình, bà y bẻo cao-bẻi Đà Lạt đỏi đỏi, (?). Ngày ngày tôi phôi nằm nhà hời bài cho niên khóa tiếp! Ôi mấy sách ông già bắt mang theo nào có ích gì cho buổi y! Nhớ đám bạn ở bên Sáu Kho Khánh Hội quần Tẻ, thêm nghỉ ch ng m, cái tuôi chẻa biết yêu những thích chẻc gái, tuy lên Đà Lạt nghỉ hè nhưng chẻng nào vẫn tiếp tục y, vì thối mà tôi đã làm buồn lòng cô hàng xóm.

Nhà anh chết tôi ở thuở khu công chẻc nghèo, có khoàng chẻc căn, nằm trên đường Phạm Ngũ Lão, sau ngày là đỏi cao có nhà thối Con Gà, phía trước một, xuyên qua khu vực trồng rau là đường phố Ánh Sáng rồi tiếp phố hát Ngẻc Lan, tiếp phố Ngẻc Lan xuống vài bẻc dẻi là bên xe đồ con-con Minh Trung Saigon-ĐàLat. Nhưng chỉ tiếp này vài sau tôi mới biết, còn những ngày đầu chẻ quẻn quanh trong vắng, bẻc dẻi và những bẻi hời gỏi gỏi. Ghét hoa này lây

sang hoa khác, khi trông thấy một “bông hoa” đi ngang qua trước cửa, quen miệng tôi chửi mỗi huyệt sáo khi nhìn cô bé giật mình quay lại nhìn tôi, buồn mỗi một cái thụt dài.

Ngày qua ngày tôi bắt bà chị “cơm trưa” trong góc vườn với hoa, “gồm một giỏ rau hoa”, còn cô hàng xóm nhà sinh trưởng Bùi Thị Xuân kia thì vẫn đứng phớt phớt, áo len xanh nhợt nhạt khoác ngoài, cộc-táp che ngực tôi trông. Vì không còn con đường nào khác để thoát thân nên ngày ngày vẫn phải đi qua trước cửa nhà chị tôi và tôi thì vẫn huyệt sáo ghẹo chị.

Chịu chịu tuấn, bắt cô gái sang thăm anh chị tôi, khi ông về, tôi bắt bà chị mừng ra đi đầu đầu:

“Cười quá làm nghe không, bắt cô Hàng mới sang mừng với tôi đó, cười liếc nhìn không tôi mách thấy cho đấy”. (thầy-bu là tiếng gọi bắt-mở miệng cười tôi)

À thì ra tên cô ta là Hàng, một bông hồng nhưng đẹp như có gai. Bắt mừng không oan, tôi chị mắng áy bèn xuống phố một mình. Tôi hàng nhà thơ Con Gà, men theo đường Phạm Ngũ Lão tới ngã ba cầu Ông Đạo, chị viếc qua cầu là lên phố, khu chợ Hòa Bình. Nhưng lên phố làm gì? Tôi đi trông, ngang qua nhà Thầy T, mua vào ngói ăn ly kem hay uống ly café nhưng lại thấy một ông SVSQ/VB cùng các bông hồng đẹp đi vào ra khi nhìn tôi phát rét bèn cúi đầu đi trông.

“Ồi ta buồn ta đi lang thang bởi vì đâu”? Tôi đã có dịp quan sát hàng Xuân Hàng trên bến đường thành phố Đà Lạt, hàng như chút xíu, cứ đi một vòng bởi hàng dăm ba phút thì thấy nào rồi cũng vẫn chị cũ, vẫn tôi cầu Ông Đạo. Nghĩ thế, tiếng th, th là hai tay dứt túi quần, tôi cúi đầu đi m b c.

Giật mình vì tiếng hét còi tu, ngóc cổ một lên, trời xâm xẩm tối, không một bóng người, không ai đứng hàng, tôi cảm thấy lạnh-lạnh. Khi ra khỏi nhà, vì gió lạnh tôi mà phát nóng nên không mặc áo len. Còi tàu lại hét lên tiếng hời kèm theo tiếng nổ xình-xịch, chắc là có nhà ga xe lửa đâu đây. Nhìn xa-xa phía trước, hàng bóng đèn đường vàng ủa nhìn thấy thành một vòng cung theo ven bờ hồ, tôi nhìn theo đèn đường mà nhìn, quyết không lui, hừ ông anh bắt chị một phen cho bở ghét.

Ngang qua công viên thấy chị đi “Vườn Bích Câu”, trông con trai nhìn đường Đà Lạt gần

hàng đi lang thang, hàng đói khát rét, mọi người bèn hàng chân bó gối trên ghế đá. Hai tay vòng hai đầu gối ôm sát vào ngực, gối mắt xuống mà vẫn không gối được trên ghế, thì khi cái đói bên trong rung động hàng cùng cái lạnh bên ngoài thì “thường như” lẫn đùng xuống bãi cỏ!

Ánh đèn pin làm tôi chói mắt và giật mình, hai ông bú-lít đi tuấn nghi tôi không là dân ăn cắp thì cũng xì-ke nên đòi xem “cờ c-đăng-ti-tê” rồi đi đến tôi vỗ bót. Ông anh rồi đến lãnh tôi vỗ và sáng hôm sau tôi quyệt già từ Đà Lạt. Trộm khi lên xe, tôi mong gặp một “nhà Hàng” hàng xóm để mua cho cô ta vài miếng vì cái từ “mét-bu”. Tôi có làm gì đâu, chỉ huyết sáo chỉ thôi mà cô cũng đi mách b! Con gái đẹp mà làm chuy! Lên đầu lên Đà Lạt đã hàng Hàng gai!

Giờ thì giờ, thường thì không thường như hàng mà sao trong lúc ngồi xe Minh Trung trên đường đi về Sài Gòn, hình bóng nhà Hàng của luồn qua trong đầu tôi mãi? Cô ta có cái gì hay hay và kín đáo khó nói, không như hàng nhà gái của tôi ở đường Đ. Thành Nhân Q.4, Khánh Hàng, chúng mình xa-luồn từ sông, đánh luồn và chỉ thôi như giờ.

Hè năm sau tôi từ hàng xin ông già cho đi Đà Lạt để học thi.(?) Hàng vẫn còn đó, trong xóm cũ, hàng tôi chỉ dám núp sau cánh rèm, nhìn theo bóng em mọi khi cô ôm cặp trộm ngực đi ngang qua cửa.

“Máu giang hàng của mày đâu rồi? Sao nhát thế?” Tôi từ hàng, rồi mắt buồn sáng tôi dúi sủm đi xuống đường giờ chờ chờ, chỉ đúng giờ Hàng đi học, tôi đi ngó trộm lên nhà vô tình hàng mắt, con hàng chỉ t h p làm sao em tránh, tôi để nh nói nhữ u hàng miêng chỉ còn l p b p:

—“Xin l i cô Hàng vẫn vì c tôi huyết ...”

Hàng không nói gì mà né sang mắt bên rồi tiếp tục đi, em đi đường em, tôi đi đường tôi. B c b i, m c c tôi quay l i chỉ a k p r a th m thì đúng lúc tôi b t g p Hàng cũng quay ng c l i nhìn tr m r i m m c i. N c i khinh b ? N c i ng o m n hay th ng h i cho th ng nh còn nh cái l i chỉ c gái hè năm ngoái? K , b t c lý do gì đi n a thì n c i c a cô Hàng hàng xóm cũng đã làm tim tôi đ p lo n nh p.

Th m i bi t n c i c a giai nhân là nguy hiểm, làm “đ n c nghiêng thành”, n c i giai nhân đ t cháy bao “t ng công”. Hàng Đà Lạt đã đ p l i thêm n c i chum chim buồn sáng, h i th m m h i s ng thì đ u s t cũng ph i m m. N c i c a Hàng vào hàng mùa Hè k

tiếp sau đó và thôi đi tin lỗi làm tôi đưa quân vào Võ B.

Nói ra có vẻ nhút nhát làm trai, nọt mọt đã lỳ vì gái mà thiêu lý tống phác về Tô Quốc, nhúng thú thốt Hàng gai Đà Lạt và nhúng bọ Jaspe' dồ o phồ mùa Đông cồ a mồ y ông Võ B đã làm tôi bọ quyốt đờ nh vào mọt quân trồ ng khác mà chồ n lò luyồ n thép đờ i 1515 đờ tu thân.

Hàng xóm không biết tôi vào Võ B, ngày đi phồ đờ u tiên, sau 8 tuồ n Tân Khóa Sinh, tôi súng sính trong bọ đờ i lồ màu trồ ng vồ i cồ u vai alfa đờ có tua. Xe GMC nhà trồ ng thồ tân sinh viên sĩ quan xuồ ng khu chồ Hòa Bình, tôi thông thồ xuôi đờ c, qua cồ u Ông Đờ o, theo đờ ng Phồ m Ngũ Lão, miồ ng thồ i sáo, mang tâm trồ ng “áo gồ m vồ nhà” vồ i nhồ ng lo âu cùng hồ i hồ p. Lo âu vì vô phúc mà đờ ng mọt ông niên trồ ng trên đờ ng thì chồ có thác! Hồ i hồ p vì nghĩ tồ i lúc gồ p Hàng, chồ c cô hàng xóm sồ ngồ c nhiên khi thồ y tôi bồ t ngồ là SVSQ/VB.

Khi đi ngang qua nhà Hàng, tôi không thồ y bóng Hàng đâu nhồ ng lồ i thồ y bồ Hàng đang trà đàm, café' đờ o cùng mồ y ông SVSQ đàn anh ngoài sân! Liồ c nhìn nhồ ng bọ Jaspee' là tôi biết hồ là đàn anh, nhồ ng không dám nhìn cồ p alfa đờ biết hồ là khóa mồ y? Khoá 18, khoá 17 hay khoá 16 đây? Theo quyồ n sinh sát trong gia đờnh hồ “Cùi” thì K18 là cha, K17 là ông nồ i, K16 là ông cồ nồ i cồ a K19 chúng tôi, tôi chồ kồ p than thồ m: “Chồ t rồ i!” Rồ i lồ i thồ ng vào nhà mà quên đờ mọt đờ ng tác bồ t buồ c, tồ i cồ n thiồ t là đờ a tay lên chào các niên trồ ng dù hồ có nhìn thồ y mình hay không.

“Lòng buồ n cồ nh có vui đâu bao giồ”! Đang hí hồ ng toan khoe ngồ i đờ p cồ p alfa thì đã bồ “ông cha, ông cồ” chồ n lồ i! Tôi lo lồ ng hồ i hồ p, quên hồ n bóng Hàng ngay bên cồ nh mà nghĩ đờ n chuyồ n tồ ng lai, tai ngồ sồ không bao giồ thoát. Miồ ng đờ ng ngồ t bồ a cồ m chiồ u, tôi vồ i vàng thuê tac-xi trồ vồ trồ ng gồ p đờ chuồ n bồ “tồ ng lai”. Vồ a vồ đờ n trồ ng là tồ i giồ xuồ ng phồ m đờ m (nhà ăn), không ăn cũng phồ i đi tồ p hồ p đờ sinh viên cán bồ đờ m danh.

Sau vài đờ ng tác sồ khồ i bồ n món ăn chồ i nhồ y xồ m, hít đờ t, tôi nghe tiồ ng thét cồ a hung thồ n Khóa 17 tồ trên bồ c gồ :

_ “SVSQ khóa 19 nào sáng nay ra phồ gồ p các niên trồ ng đã không chào mà còn nghinh, hãy tồ giác bồ c ra khồ i hàng”!

Hai tiồ ng “tồ giác” thồ t nhồ nhàng nhồ ng là tôn chồ cồ a ngồ i SVSQ, thiồ u tồ giác thì chồ

còn con đường “thật nát xương tan”! Tôi tỉnh giấc bước ra khỏi hàng. Trời mùa Đông Đà Lạt lạnh lùng cóng mà sao trán tôi vã mồ hôi, hai đầu gối chúng không nghe lời mà cứ run lên bần bật.

Màn đêm dày đặc a mỳ “ông nãi 17” kéo dài cho đến khi kèn báo giờ đi ngủ tôi mới đi về phòng! Ngay khi tôi đã ra ngoài cái màn rách nhúng nước, nếm vệt xương nếm nhà, mới cho 2 thằng bần cùng phòng là Nguyễn Xuân Huy và Nguyễn Trọng Hữu thay quần áo dùm, còn tôi chỉ biết than thở:

— “Nào ai dám nghinh! Vả trông thấy các ông là tôi đã sợ té đ... nên mới quên chào! Nào ai dám liếc các ông, tôi chỉ liếc xem cô hàng xóm có nhà hay không mà thôi! Nghe ng than ôi! Hàng kia đã có chủ rồi! Thôi tôi nay em xin chào a không dám liếc nữa”.

Nhưng Chờ Nhặt sau đó, mới khi bắt gặp hàng ngoài sân, ngoài ngõ, tôi chỉ biết yên lặng gật đầu chào như chào một người lạ và Hàng thì khẽ cười mỉm chi. Bà chỉ tôi biết ý hời:

“Củ giờ n cô Hàng à? Cô y hời thăm củ u đ y”

Tôi ái đi về vuốt, tôi lại thấy Hàng đẹp, Hàng hiền dịu thảnh thơi, nhưng tôi sợ, tôi sợ cái buổi tối sau cái hôm đi phố đầu tiên này. Hàng đã có gai nay lại còn thêm hai ba vòng kem gai “concertina” của mỳ ông niên trẻ trẻ khóa đàn anh rào quanh nhà thì đàn em chỉ còn than than thở:

— “Chỉ tuy còn mong tiền bước nh hàng sợ không kham nữa đó n trẻ trẻ”.

Hai năm quân trẻ trẻ với bao cay đắng khổ cực nh hàng giúp tôi trẻ trẻ thành, hạnh phúc và mãi mãi như nh hàng kẻ niếm quân trẻ trẻ, bệ hành xác và hành xác lại khóa sau như vũ điệu liên hoàn “nàng dâu mỳ ch” . Nh n các niên trẻ trẻ, không mỳ ch ng đ “mày” thành sinh viên sĩ quan trẻ trẻ Võ B

Hình như b kaki với cặp alfa làm việc trên củ u vai, đôi găng tay và thật lạnh c truy n trẻ trẻ muốt, cái mũ nh a, đôi giày sô bóng loáng là nôi kinh hoàng đi với bít c anh chàng dân chính nào v a b c qua củ ng Nam Quan. Không củ n biết tính n t nh th nào, nhưng h ai m c nh ng th đó vào là củ p m t t đ ng có l a, long lên sòng-s c, n c i t đ ng b n m t mà ch còn nh ng la cùng hét. Nhưng cũng th t đ p và oai, h nh phúc cho nh ng ai đ c m c b

kaki này, đó là biểu tượng của trường Võ B. Nếu mua mai, có chủ sinh viên nào trở về làm chủ hội trường trường VBQGVN thì tôi xin đề nghị CHT cho đúc một bức tượng SVSQ Cán Bộ để ngay trước cổng trường như bức tượng đồng đen ở trường Trung Tâm Huấn Luyện BĐQ/RNSL ở Đức Mẹ.

Trường Võ B Quốc Gia Việt Nam, trường đi học CTCT, các chàng sinh viên SQ là một thành phần nổi bật ở Đà Lạt, câu chuyện anh em nhà Võ họ hành họ nhau ra sao thì trăm họ đều biết, chuyện quân trường đời họ sau, đề tài này tôi xin kể tiếp như bông Hồng gai.

Nhưng ngày Chín Nhứt được đi phép, thay vì ra phố, nhưng lại thấy thấy em cũ ở nhà, bà chủ trường tôi thấy tình cô hàng xóm bên em đi chợ Hòa Bình:

_ “Đi với chị, chị cho anh coi cái này hay không”.

Tôi theo chị vào chợ, thấy chị nói chuyện với bà chủ sếp với, tôi trông dáng bà quen quen, phải với tôi tiếp khách là một cô tuy đi phố, tôi cũng thấy như quen quen. Tôi mỉm cười với một mình, chàng thanh niên nào thoạt trông thấy người đi phố đều có cảm tưởng là mình đã quen, “quen quen”. Nhưng quen rồi rồi thì làm sao mà xa lạ, quên cả đường đi rồi về nhà em!

Ra khỏi chỗ, bà chờ hỏi tôi:

— “Cậu có nhớ bà chờ sắp với vợ a rồi là ai không?”

Không nghe tiếng tôi đáp lại, chờ tôi có vẻ sốt ruột nên tởm trở lại ngay:

— “Bà Xuân đấy, hàng xóm cửa nhà mình ở phố Dinh, Hồ i Phòng đấy”.

Tôi giật mình với hỏi lại:

— “Thế cái cô đêm-đẹp ngời cửa nhà bà Xuân là cô Hồ ng hay cô Ph ng?”.

— “Cô Hồ ng, cậu thấy sao? Hay làm đấy”.

Lại một bông Hồ ng nở a xuất hiện, Hồ ng này có cô em gái tên Ph ng nên tởm xin gọi là Hồ ng-P. Hồ ng-P, Ph ng và em trai tên Thi p là những người bạn trong khu phố Dinh Hồ i Phòng cửa tôi thời 1954-55. Chúng tôi chơi thân với nhau, thường đánh bi đánh đáo, búng dây thung, chơi trò bắt mọt bắt dế, tôi tôi rủ nhau đi ăn “chí mà phù”, “lúc phá xang” ngoài bờ sông C m. Trong đám bạn ấy, Hồ ng-P đẹp nhất và đẹp thông, tôi thông vẻ phe Hồ ng-P, bên vực Hồ ng-P mới khi có tên nào chọc ghẹo, Hồ ng cũng thông cho tôi kéo cam theo. Nhớ lần tôi bắt mọt đi bắt dế, l ng qu ng làm sao tôi chấp đợc Hồ ng-P rồi nghe Hồ ng-P kêu ré lên, tôi hoảng hốt với kéo mi ng với bắt mọt xu ng thì mới hiểu lý do tôi sao Hồ ng la, thay vì chấp sau l ng thì tôi lại chấp nh m ch , chấp phía tr c...!

Hồ ng đợc một lần tôi, tôi biết rồi không biết nói gì những không giận nhau. Thế gian ng năm sau, cửa khu phố chúng tôi xu ng tàu Marine Serpent đi cửa vào Nam, mới những người mới tôi, g năm 10 năm sau, nay bắt gặp gặp nhau đây mà không nhận ra bạn cũ.!

Như kể niềm xa, nay thấy em đẹp quá, tôi sinh lòng ng, dò tin tức biệt gia đình Hàng-P ở khu vực Nhà Bò, như vậy Hàng-P sẽ đi về nhà thờ Con Gà. Kể từ đó tôi siêng đi về ngày Chúa Nhật hôm và Chúa đã thấy con chiên không ngoan đó, tôi đã trông thấy Hàng-P “trong giáo đường đêm Noel ấy”.

Vấn sự tóc dài chằm eo thon, như Hàng-P không còn là một cô bé 12 tuổi mà là một thiếu nữ tuy đẹp, đẹp hơn ngày xa nhưng u ám. Đến đến mới Chết Nhật tôi tìm cách gợi ý xích lại gần tôi phía sau thêm một chút cho tôi khi Hàng-P ngồi hàng ghế trước, tôi quỳ ngay phía sau, như ngồi lên như thì .. “mùi tóc em thơm làm ngây lòng anh”! Chúa ở trên cao còn ngồi tôi yêu thì ngay trước mắt, tôi không nghe được lời gì nói của linh mục mà chỉ nghe nhịp đập lòng xa của con tim. Linh mục chỉ thấy đó cũng có nghi thức bắt tay như ngồi xung quanh như ngày nay ở hội ngộ. Khi linh mục chợt nói: “Anh chị em hãy chúc bình an cho nhau” thì con chiên quay xung quanh cùng tay nhau nói: “chúc bình an”

Hàng-P đẹp như một pho tượng khi tôi không dám lại gần họ vì “nhát gái” nên tôi cứ đi theo sau mới sáng Chúa Nhật đến rồi khi vào trường là như nhưng mọi người cứ tuôn! Tôi gần ngày mãn khóa thì tôi uống thuốc liú, sau thánh lễ tôi chọn Hàng ngay cuối nhà thờ và thấy khó mà đi, tôi chợt gợi ý một câu:

—“Hàng”.

Có lẽ Hàng cũng đã hiểu lòng tôi nên các chàng SVSQ chọn đứng như vậy nên nàng hỏi khi ngồi, nghiêng đầu hất mái tóc qua một bên, nhìn xem người gợi ý tên mình là ai. Tuy thấy bối rối nhưng không còn đứng lui, rồi nhanh, tôi nhấc chuyển ngày xa. Khi nhìn ra tôi, Hàng cười rồi thì thầm và... bên cũ không rồi cũng rồi, thì thầm nhiên Hàng đưa tay ra cho tôi bắt và nói:

—“Mấy tháng nay Hàng biệt có người theo dõi, nhưng không ngờ đó lại là VanTo”.

Hàng-P mới tôi về nhà, cũng gần đó thôi, ngay cuối khu vực Nhà Bò. Tôi nói với Hàng là tôi biệt nhà tôi lâu rồi, để tôi đến đứng cho thì Hàng ngáy một:

—“Về cái tết nghỉ ch năm như ngày xa ở Hội Phòng”.

Tôi không biết Hàng còn nhớ cái vụ tôi chấp nhận chấp trên giường i Hàng khi chấp trò “bớt bớt bớt” hay không, hàng nghe Hàng nhắc kể niềm cũ tôi thấy cái bàn tay ngày y tê-tê, thấy m lòng và hỉ hỉ p khi Hàng m i v nhà. B c vào nhà chấp a kể p hỉ thăm ông bà c và các em thì Hàng đã nói:

“M bán v i ngoài chấp Hòa Bình, b đi chấp i xa, em Ph hàng đã có gia đình và i riêng, còn em Thi p thì đi Không Quân, hỉ n đang h c Nha Trang”

B n bè g n 10 năm m i g p l i nhau làm sao k cho h t k ni m, Hàng-P gi tôi i ăn c m v i đ t su-su xào t i. M ng c theo đuôi b y lâu chấp mong có th thối, nay đang trong t m tay, tr i g m cũng không nh . Tôi giúp Hàng t c v đ t su-su, ôn chuy n cũ, đôi khi nh vô tình, hai tay chấp m vào nhau khi cùng m t l t l y đ t rau đ ng trong r và r i c đ yên. Hàng đ t ng t h i tôi:

“ Tháng sau Anh mẫn khóa r i p i không?”

Hàng-P b t chấp t g i tôi là anh thay vì Vanto khi n tôi mu n ng p th , không tr l i câu nàng h i mà nhìn th ng vào m t nàng, không c n p i gi đ a l mà tôi c m đ ng th t s , làm li u bóp chấp t tay em, tôi nói:

“Em vào đ l mẫn khóa c a anh nhá”.

Có l bàn tay tôi chai đá vì hít đ t nh y x m mà xi t “búp măng” h i chấp t, tay Hàng-P h i nhúc nhích nh mu n g ra nh ng l i v n đ nguyên chấp cũ r i em m m c i kh nói:

“Đây là l n đ u tiên em s đ c đ l mẫn khóa c a m t SVSQ Võ B”.

“L n đ u tiên” ? Đúng hay sai chấp a bi t, hàng rõ ràng Hàng-P mu n nói m t đ i u gì đó

mà chúng nó ngó nhau để ý đến nhau mới hi vọng: “em chúng a có ai”. Chúng tôi xưng hô “anh em” từ lúc nào không hay, nói chuyện trên trời dưới đất, chuyện tình yêu. Khi bắt tay nhau để tôi vẽ tranh thì trời đã tối, đành gọi taxi, dùng đôi tay tôi cầm tay, nghe nhẽ có tiếng ai nghẹn ngào:

—“Mình vẽ a gặp lại nhau thì đã! Có thể lâu xa nhau 10 năm nữa lên trời!”

Hàng-P đến tham dự ngày mãn khóa và chúng tôi vui bên nhau như chúng a bao giờ có, thân thiết nhau như “ngày xưa thân ái”. Rồi chúng tôi chia tay nhau trong tình bạn, tình yêu hoàn toàn trong sáng, tôi nói với Hàng-P rằng mong sớm quay lại với chúng a Đà Lạt làm nơi dưỡng chân. Lạ trần khỏe mạnh, tay nắm tay, Hàng-P chúc tôi lên đường bình an và sớm gặp lại.

Hôm đó là sáng ngày 30 tháng 11 năm 1964.

Sau 15 ngày phép mãn khóa, vẽ a khoác áo trấn TQLC ra chiến trường thì ngày 31/12/1964, thủ khoa Võ Thành Kháng cùng Nguyễn Văn Hùng TĐ.4/TQLC, Nguyễn Thái Quan BĐQ hy sinh tại mặt trận Bình Giã Phước Tuy, chúng a kẻ mất số bạn trường trường! Chiến tranh khốc liệt bắt đầu, hàng chàng trai Võ Bôn lặn vào lửa đạn, trường mất trường đau mình trên đôi nòng súng, không còn thời gian nào để nghĩ đến bạn bè, gia đình và công nghiệp yêu, trường mất thì còn đường đi, đôi khi vẽ a gặp nhau chúng a tàn diu thu c thì vuốt mất cho nhau!

Nhưng bỗng Hàng Đà Lạt trường trách các anh mau quên lại hả! Không phải đâu, như làm chúng, nhưng chúng a có seo-phôn gọi và khi càng như thêm. Nắm vững viết thư cho người yêu bằng ánh sáng đèn pin, vẽ a nói nốt câu: “Em yêu” thì nghe được pháo kích, “m”! Bỗng “em yêu” đổ như ào xuống hố. Thôi hẹn em thư sau để anh đi kiểm soát xem có ai bắt trường không và đã có người vẽ a vĩnh viễn ra đi sau tiếng nổ! Như làm chúng nhưng sao đành để em phải đi khăn tang, thôi đường trách các anh nữa như bỗng Hàng gai Đà Lạt.

Hàng-P và tôi tiếp tục theo qua lại và mí-mí chuyện trường lại, nhiều khi như đến trường như chúng a gặp vì đang lại sinh, trường trên túi áo cũng bắt nhòe, mất anh mới không được trường em. Thú thật nhiều lúc mong bạn trường, bạn như thôi, để có dăm ba ngày đường trường vẽ phép thăm người mình trường

Cứu được các thầy, những người không nhút nhát tí nào mà những ngàn cân, tôi bắt loaị khi vòng chiến ngày 19/6/1969, gãy chân tay, đứt chui qua loaị trào máu hàng! Sau hàng năm nằm nhà thối nát, rồi xuất viện chữa tái khám, tôi chân thấp chân cao, tay bó bột tay chằng nẹp, trở về thăm trường cũ và người xa. Năm 1970, trường Võ Bị về những ngày nào, tôi gặp loaị niên trường K17 cùng người bạn đồng nghiệp khóa Nguyễn Xuân Huy và vài bạn khác đang là cán bộ và huấn luyện viên của trường.

Huy đến tôi đi thăm một vòng doanh trại, đâu đâu cũng gặp những hình ảnh quen thuộc và những thối nát. Nhìn căn phòng ngày xưa Huy và tôi là tôi nhớ ngay mặt của thầy Bộ y chúng tôi không dám ngồi trên ghế gỗ mà nằm dũi sàn để chữa “hung thối” khám xét. Bị c vô phận đến là những căn TKS/k19 người thầy ngồi miêng nhai cơm vùi t, mặt trên trường vì cay, tai nghe bạn nhắc “Bật Kinh K” mà mặt ông NT/K17 cứ tình hành h c th xác loaị tình th đàn em!

Hình ảnh đẹp là các SVSQ trong quân phục tác chiến di chuyển nhanh nhẹn để y s c s ng, mặt lúc nào cũng ng c lên, hàng v t ng lai cao hơn thay vì cúi xuống “l m b c c” như loaị mặt ông cán bộ vụ oan giáo há. Những hình ảnh đẹp nhất v n là các chàng SVSQ trong quân phục d o ph , những c p alfa để v i hai hoặc ba v ch vàng, “tay trong tay v i những bông hàng” trông nó oai, nó đẹp làm sao! Tôi đã t ng để c gi ng nh h , tuy ch v i “con cá mặt đuôi” mà còn th y th y mê hàng chi những ng i khác .. phải. Nếu những bây giờ trường VBQGVN loaị tuyển mới sinh viên thì tôi s loaị n p đ n ngay, n p th t s m đ làm sinh viên đàn anh đón tiếp TKS khóa 17.

Tôi gặp loaị Hàng-P khi còn là SVSQ và loaị há năm xưa v i Hàng-P là s quay v ch n Đà Lạt làm n i đ ng chân, và tôi tin rằng trong tim Hàng-P v n là hình ảnh một SVSQ trong quân phục d o ph mùa Đông. Những buồn thay, ngày nay quay trở về, sau 6 năm xa cách v i mặt thân xác “b nh ho n”, chân thấp chân cao thì làm sao đ ng chân v i em đây!

Giống như trên đời thông thường c ng câu l c b Nh Văn H i th i m nh làm mặt đ ng qu n tôi lay đ ng, bắt giác tôi rùng mình và quyết đ nh không trở loaị quân trường n a, th t há v i Hàng-P, tôi không ch n Đà Lạt làm n i đ ng chân, không đ can đ m g p loaị Hàng-P trong hoàn c nh tr trêu! Hãy giữ mãi cho nhau hình ảnh đẹp hơn là “anh trở về trên đôi ng g , anh trở về làm dang đ đ i em”.

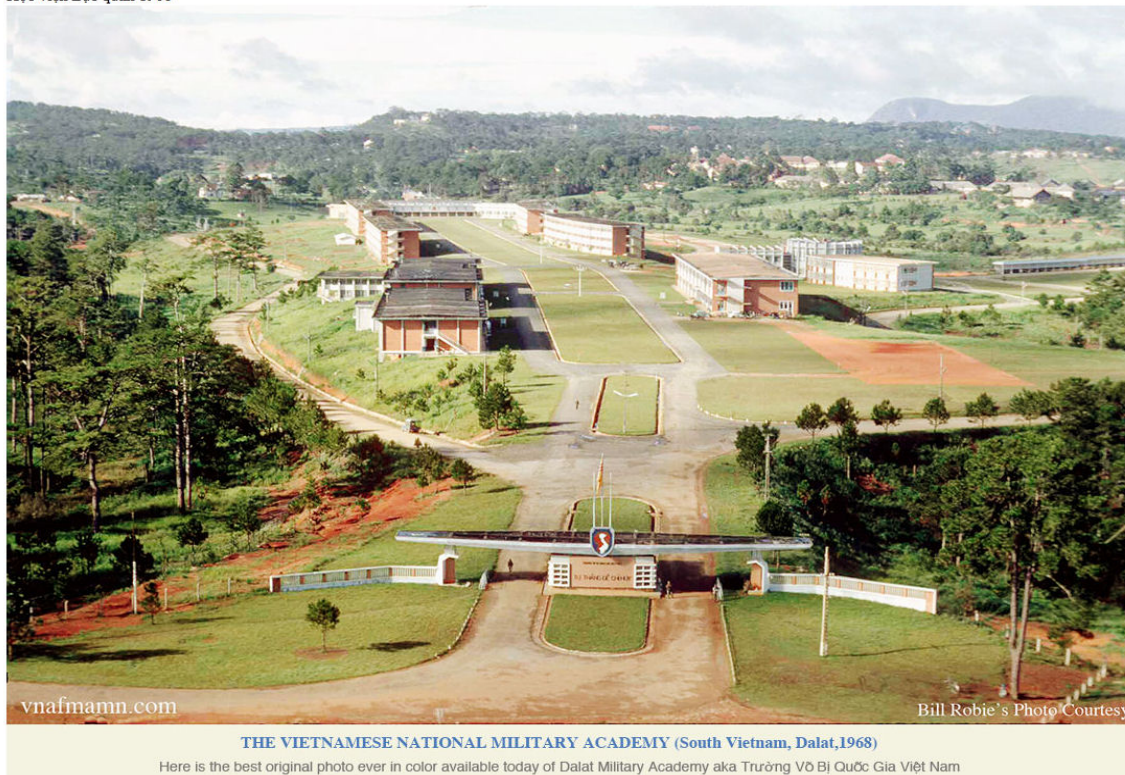
Tôi không gi i ngũ nh h i đ ng y khoa phân loaị, mà xin quay về v i anh em đ ng đ i TQLC, đ đó anh em chúng tôi c n nhau và tôi cũng t an i r ng mình còn may m n h n nh ng

Đúng đi khác khi họ đã phải trải vấp trên chiếc xe lăn và hàng ngày, mỗi tuần, hàng trăm anh em trải vấp vấp ở hòm gỗ không có hoa cài, không có hai hàng nắp trên mà chỉ có những vành khăn tang.

Chúc Hàng xóm, Hàng-P, cả hai Hàng và những bông hàng gai Đà Lạt không phải nhìn thấy khăn tang và đúng trách các anh VB là những người không biết gì về họ a./.

PHILATO

Học viện Lục quân 1968

THE VIETNAMESE NATIONAL MILITARY ACADEMY (South Vietnam, Dalat, 1968)

Here is the best original photo ever in color available today of Dalat Military Academy aka Trường Vô Bị Quốc Gia Việt Nam